

ლაოდიკეა — ნომერი ოთხი

გადაჯაჭვული ისტორიები

Jeff Pippenger

2023-09-01

ასპექტი, რომელზეც მივუთითებ და რომელიც, როგორც ჩანს, სტივენ ჰასკელს ალბათ არ დაუნახავს, თუმცა იგი მაინც ამყარებდა იმ ჭეშმარიტებათა აღიარებით, რომლებიც ამ ფაქტს ნათელს ჰფენენ, ის არის, რომ ძველი ისრაელის დასასრულის ისტორიის დროს თქვენ ერთდროულად პოულობთ თანამედროვე ისრაელის დასაწყისს, რომელიც იმავე ისტორიულ პერიოდს ემთხვევა. როდესაც ქრისტე მრავალთან აღთქმას ამტკიცებდა ერთ კვირად (ორი ათას ხუთას ოცი დღე), ძველი ისრაელი ლაოდიკიის გამოცდილებით ცხოვრობდა, უფლის პირიდან ამონთხევის ზღვარზე მდგომი. ამავე დროს თანამედროვე ისრაელი ეფესოს გამოცდილებით ცხოვრობდა. ძველი ისრაელის ლაოდიკია იფანტებოდა, ხოლო თანამედროვე ისრაელის ეფესო იმავე ისტორიის განმავლობაში იკრიბებოდა.

და, თუ გაინტერესებთ, „დიახ“, მე ვიცი, რომ ის კვირა, რომლის განმავლობაშიც ქრისტემ დაადასტურა აღთქმა დანიელის მეცხრე თავის აღსრულებით, რომელიც დაიწყო მისი ნათლობით და დასრულდა სტეფანეს ჩაქოლვით, არ იყო პირდაპირი მნიშვნელობით ორი ათას ხუთას ოცი დღე; მაგრამ წინასწარმეტყველურად უეჭველად იყო, რადგან წინასწარმეტყველურად ერთი წელი უტოლდება სამას სამოც დღეს. სამას სამოცი დღე გამრავლებული შვიდზე არის ორი ათას ხუთას ოცი დღე, და იმ წინასწარმეტყველური კვირის „ზუსტი შუაგული“ არის ჯვარი. წინასწარმეტყველურად ქრისტემ ჯვარი მოათავსა წინასწარმეტყველური პერიოდის, ორი ათას ხუთას ოცი დღის, ზუსტ შუაგულში, რითაც აჩვენა, რომ ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“ დადგენილი და განმტკიცებულია ქრისტეს ჯვრით. შემთხვევითი არ არის, რომ როდესაც და უაიტი ასწავლის, როგორც იგი მართლაც ასწავლის, რომ აბაკუმის ორივე წმინდა დაფა — 1843 და 1850 წლების სქემა — სქემის ზუსტ შუაგულში შეიცავს ორი ათას ხუთას ოცწლიანი წინასწარმეტყველებას, და ორივე სქემას ამ გამოსახულების ზუსტ შუაგულში აქვს ჯვარი.

„ბიბლია შეიცავს ყველა იმ პრინციპს, რომელთა გაგებაც ადამიანს სჭირდება, რათა მომზადებული იყოს როგორც ამ ცხოვრებისათვის, ისე მომავალი ცხოვრებისათვის. და ეს პრინციპები ყველასთვის მისაწვდომია გასაგებად. ვერავინ, ვისაც მისი სწავლების დაფასების სული აქვს, ბიბლიიდან ერთ რომელიმე მონაკვეთს წაიკითხავს ისე, რომ მისგან რაიმე სასარგებლო აზრი არ მოიპოვოს. მაგრამ ბიბლიის უმნიშვნელოვანესი მოძღვრება არ მოიპოვება შემთხვევითი ან ერთმანეთთან დაუკავშირებელი შესწავლით. მისი ჭეშმარიტების დიდი სისტემა ისე არ არის წარმოდგენილი, რომ ნაჩქარევმა ან დაუდევარმა მკითხველმა ადვილად განჭვრიტოს იგი. მისი მრავალი საგანძური ზედაპირის ქვემოთ ღრმად არის დაფარული და მათი მოპოვება მხოლოდ გულმოდგინე კვლევითა და უწყვეტი ძალისხმევით არის შესაძლებელი. ჭეშმარიტებანი, რომლებიც ამ დიდ მთლიანობას

შეადგენენ, უნდა გამოიძიონ და შეაგროვონ, „აქ ცოტაოდენი და იქ ცოტაოდენი“. ესაია 28:10.“

„როდესაც ამგვარად გამოიძიებენ და ერთად მოუყრიან თავს, აღმოჩნდება, რომ ისინი სრულყოფილად არიან ერთმანეთთან შეწყობილნი. ყოველი სახარება დანარჩენთა შემავსებელია, ყოველი წინასწარმეტყველება — სხვისი განმარტება, ყოველი ჭეშმარიტება — რომელიმე სხვა ჭეშმარიტების განვითარება. იუდეველთა განგებულების ტიპები სახარებით ნათლად იხსნება. ღვთის სიტყვის ყოველ პრინციპს თავისი ადგილი აქვს, ყოველ ფაქტს — თავისი მნიშვნელობა. და მთელი ეს ნაგებობა, როგორც ჩანაფიქრში, ისე აღსრულებაში, მოწმობს თავისი ავტორის შესახებ. ასეთი ნაგებობის ჩაფიქრება ან შექმნა ვერავის ძალუძდა, გარდა უსასრულოს გონებისა.“ განათლება, 123.

იმ პრინციპთან ერთად, რომ შვიდივე ეკლესია მეორდება როგორც მილერიტულ ისტორიაში, ასევე ჩვენს ისტორიაშიც, არსებობს კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი პრინციპი, რომელსაც ადრეული ადვენტიზმი აღიარებდა. ეს პრინციპი ცხადყოფს, რომ ერთი და იმავე ისტორიის „შინაგანი და გარეგანი“ წინასწარმეტყველური ხაზები გამოიყენება სულიწმიდის მიერ ჭეშმარიტების გადასაცემად. მილერმა ეს აღიარა და პირდაპირ ასწავლიდა კიდევ. იგი სწორად ასწავლიდა, რომ გამოცხადების შვიდი ბეჭედი ეკლესიების პარალელურ ისტორიას წარმოადგენს, მაგრამ იმ პარალელურ ილუსტრაციაში ბეჭდები ერთი და იმავე ისტორიის გარეგან, ხოლო ეკლესიები — შინაგან ჭეშმარიტებას გამოხატავს. ურია სმითიც ეხება ამ პრინციპს და იყენებს სიტყვებს „შინაგანი“ და „გარეგანი“, რაც, ჩემი აზრით, ამ ორი პარალელური ხაზის გამოსახატავად საუკეთესო გზაა.

ბეჭდები ჩვენს ყურადღებას ეცნობა გამოცხადების 4-ე, 5-ე და 6-ე თავებში. ამ ბეჭდების ქვეშ წარმოდგენილი სცენები გამოტანილია გამოცხადების 6-ე თავში და გამოცხადების 8:1-ში. აშკარად, ისინი მოიცავენ იმ მოვლენებს, რომლებთანაც ეკლესიაა დაკავშირებული ამ განგებულების გახსნიდან ქრისტეს მოსვლამდე.

„ხოლო როცა შვიდი ეკლესია ეკლესიის შინაგან ისტორიას წარმოაჩენს, შვიდი ბეჭედი თვალსაჩინოდ ხდის მისი გარეგანი ისტორიის დიდ მოვლენებს.“ ურია სმითი, The Biblical Institute, 253.

ახლა დავიწყებთ შვიდი ეკლესიის განხილვას. მნიშვნელოვანია შევიცნოთ, რომ პირველ ორ ეკლესიას, და შემდგომ კვლავ მესამე და მეოთხე ეკლესიებს, აქვთ „მიზეზისა და შედეგის“ ისეთი ურთიერთობა, რომელიც მოითხოვს, რომ ისინი ერთად იქნენ განხილულნი. სმიტონა არის ეკლესია, რომელიც წარმოადგენს მათ, ვინც რომის მიერ იდენიფიცირდა, ხოლო ეფესო იყო ეკლესია, რომელმაც სახარება მთელ სამყაროს მიუტანა.

„ანტიოქიაში იყო, რომ მოწაფეებს პირველად ეწოდათ ქრისტიანები. ეს სახელი მათ მიეცათ იმიტომ, რომ ქრისტე იყო მათი ქადაგების, მათი სწავლებისა და მათი საუბრის მთავარი თემა. განუწყვეტლივ იხსენებდნენ ისინი იმ მოვლენებს, რომლებიც მოხდა მისი მიწიერი მსახურების დღეებში, როდესაც მისი მოწაფეები კურთხეულნი იყვნენ მისი პირადი თანდასწრებით. დაუღალავად ჩერდებოდნენ

მის სწავლებებსა და მის კურნების სასწაულებზე. აკანკალებული ბაგეებითა და ცრემლიანი თვალებით ლაპარაკობდნენ მის აგონიაზე ბაღში, მის გაცემაზე, გასამართლებასა და დასჯაზე, იმ სულგრძელებასა და სიმდაბლეს, რომლითაც მან აიტანა შეურაცხყოფა და ტანჯვა, მისი მტრების მიერ მისთვის მიყენებული, და იმ ღვთაებრივ თანაგრძნობაზე, რომლითაც ღოცულობდა მათთვის, ვინც მას დევნიდა. მისი აღდგომა და ამალეობა, და მისი საქმე ზეცაში, როგორც დაცემული კაცობრიობის შუამავლისა, იყო ის თემები, რომლებზეც სიხარულით შეყვინდებოდნენ. სავსებით ბუნებრივი იყო, რომ წარმართებს მათთვის ქრისტიანები ეწოდებინათ, ვინაიდან ისინი ქადაგებდნენ ქრისტეს და თავიანთ ღოცვებს ღმერთს მის მიერ აღუვლენდნენ.“

„ქრისტიანის სახელი მათ ღმერთმა მისცა. ეს არის სამეფო სახელი, მინიჭებული ყველასთვის, ვინც თავს ქრისტეს უერთებს. სწორედ ამ სახელის შესახებ დაწერა მოგვიანებით იაკობმა: „განა მდიდარნი არ გაჭირვებენ თქვენ და არ გითრევენ სამსჯავროებში? განა ისინი არ გმოხევენ იმ ღირსეულ სახელს, რომლითაც იწოდებით?“ იაკობის 2:6, 7. ხოლო პეტრემ განაცხადა: „ხოლო თუ ვინმე იტანჯება, როგორც ქრისტიანი, ნუ რცხვენია, არამედ ადიდებდეს ღმერთს ამის გამო.“ „თუ ქრისტეს სახელისთვის გაგკიცხავენ, ნეტარნი ხართ, რადგან დიდების სული და ღვთის სული თქვენზე განისვენებს.“ 1 პეტრეს 4:16, 14.“ მოციქულთა საქმეები, 157.

ეფესოს ეკლესია წარმოადგენდა ადრეულ ეკლესიას, რომელიც „ქრისტე იესოში ღვთისმოსავად“ ცხოვრობდა, რაც არის „მიზეზი“, რომელიც მუდამ წარმოშობს „შედეგს“.

დიახ, და ყველა, ვისაც სურს ქრისტე იესოში ღვთისმოსავად ცხოვრება, დევნას დაითმენს. 2 ტიმოთე 3:12.

ეფესოს ეკლესიის ღვთისმოსაობამ წარმოშვა ის დევნა, რომელსაც სიმონის ეკლესია განასახიერებს. ეს ორი ეკლესია წარმოადგენს მიზეზ-შედეგობრივ ურთიერთობას, და შედეგი მოითხოვს, რომ მას წინ უსწრებდეს მიზეზი. კვირა დღის კანონის კრიზისის დევნა გამოწვეულია იმით, რასაც და უაიტი „პირველქმნილ ღვთისმოსაობას“ უწოდებს. ეს არის ღვთისმოსაობა, რომელიც წარსულ, ანუ პირველდროინდელ ისტორიებში იქნა თვალსაჩინოდ ნაჩვენები.

„მიუხედავად რწმენისა და ღვთისმოსაობის ფართოდ გავრცელებული დაცემისა, ამ ეკლესიებში ქრისტეს ჭეშმარიტი მიმდევარნი არიან. ვიდრე ღვთის მსჯავრთა საბოლოო მონახულება დედამიწას ეწვევა, უფლის ხალხში იქნება ისეთი აღორძინება პირვანდელი ღვთისმოსაობისა, რომლის მსგავსიც მოციქულთა დროის შემდეგ აღარ უხილავთ. ღვთის სული და ძალა გადმოიდგრება მის შვილებზე. იმ დროს მრავალნი გამოეყოფიან იმ ეკლესიებს, რომლებშიც ამ ქვეყნის სიყვარულმა ჩაანაცვლა სიყვარული ღვთისა და მისი სიტყვისადმი. მრავალნი, როგორც მსახურთაგან, ისე ხალხთაგან, სიხარულით მიიღებენ იმ დიდ ჭეშმარიტებებს, რომელთა ქადაგებაც ღმერთმა ამ დროს დაავალა, რათა მოამზადოს ხალხი უფლის მეორე მოსვლისათვის. სულთა მტერს სურს, ხელი შეუშალოს ამ საქმეს; და ვიდრე ასეთი მოძრაობის დრო დადგება, იგი შეეცდება, აღკვეთოს იგი ყალბის შემოტანით. იმ ეკლესიებში, რომელთაც იგი თავისი მაცდუნებელი ძალის ქვეშ მოაქცევს, ისე

წარმოაჩენს, თითქოს ღვთის განსაკუთრებული კურთხევა გადმოღვრილიყოს; იქ გამოიხატება ის, რაც დიდი სარწმუნოებრივი აღორძინება ეგონებათ. უამრავნი გაიხარებენ, რომ ღმერთი მათთვის საკვირველად მოქმედებს, მაშინ როცა ეს საქმე სხვა სულისაა. რელიგიური საფარველის ქვეშ სატანა შეეცდება, გაავრცელოს თავისი გავლენა ქრისტიანულ სამყაროზე.“ The Great Controversy, 464.

„უკანასკნელი დღეების“ შუალამის შემახილი არის ამ მონაკვეთში აღნიშნული „პირველქმნილი ღვთისმოსაობის“ აღორძინება. ეს არის აღორძინება, რომელიც ხდება მოძრაობაში და არა ეკლესიაში. ისტორია, რომელსაც დას უაიტი ამ აღორძინების აღსაწერად იყენებს, არის „სამოციქულო დროების“ ისტორია, რომელიც ეფესოს ეკლესიით არის წარმოდგენილი. ეს აღორძინება წარმოშობს „დევნას“.

„ბევრს დააპატიმრებენ, ბევრი ქალაქებიდან და დაბებიდან სიცოცხლის გადასარჩენად გაიქცევა, და ბევრი ქრისტეს გულისთვის მოწამე იქნება, როდესაც ჭეშმარიტების დასაცავად დადგება.“ Selected Messages, book 3, 397.

შემდეგ პასაჟში „ქრისტეს სიცოცხლე დედამიწაზე“ წარმოადგენს ეფესოს ეკლესიის დასაწყისს, მაგრამ ამავე დროს იგი წინასახეობრივად გამოხატავს ლაოდიკიური ადვენტიზმის ისტორიას მსოფლიოს დასასრულს.

„სამსჯავრო უკან იქნა მიქცეული, და სამართალი შორს დგას; რადგან ჭეშმარიტება დაეცა ქუჩაში, და სიმართლე ვერ შედის. დიახ, ჭეშმარიტება მოაკლდა; და ვინც ბოროტებას განუდგება, თავს ნადავლად ხდის.“ ესაია 59:14, 15. ეს აღსრულდა ქრისტეს მიწიერ ცხოვრებაში. იგი ერთგული იყო ღვთის მცნებებისა და გვერდზე გადადო ადამიანური გადმოცემები და მოთხოვნები, რომლებიც მათ ადგილზე იყო აღზევებული. ამის გამო იგი შეიძულეს და დევნიდნენ. ეს ისტორია მეორდება.“ ქრისტეს იგავები, 170.

ეფესოთი წარმოდგენილი გამოცდილება ერთდროულად მიმდინარეობს ლაოდიკეის გამოცდილებასთან. მოკამათე იუდეველები იყვნენ ძველი ისრაელის ლაოდიკეელები, ხოლო ქრისტე და მისი მოწაფეები — თანამედროვე ისრაელის ეფესელები. იოანე ნათლისმცემელმა შემოიყვანა ეფესოს ეკლესია, და იგი წარმოადგენს ეკლესიას „უკანასკნელ დღეებში“, რომელსაც ეწინააღმდეგებიან ლაოდიკეელები, რომლებიც თავს იუდეველებად ასაღებენ, მაგრამ ასეთნი არ არიან.

„იოანე ნათლისმცემლის საქმე და იმათი საქმე, რომელნიც უკანასკნელ დღეებში ელიაას სულითა და ძალით გამოდიან, რათა ხალხი მათი გულგრილობიდან გამოაღვიძონ, მრავალ მხრივ ერთი და იგივეა. მისი საქმე იმ საქმის სახეა, რომელიც ამ ეპოქაში უნდა აღსრულდეს. ქრისტე მეორედ უნდა მოვიდეს, რათა ქვეყნიერებას სიმართლით განუსაჯოს. ღვთის მაცნეები, რომელთაც სამყაროსთვის მისაცემი უკანასკნელი გამაფრთხილებელი უწყება მიაქვთ, უნდა ამზადებდნენ გზას ქრისტეს მეორე მოსვლისთვის, როგორც იოანემ მოამზადა გზა მისი პირველი მოსვლისთვის. ამ მოსამზადებელ საქმეში „ყოველი ხევი ამაღლდეს და ყოველი მთა და ბორცვი დაბლდეს; მრუდე გასწორდეს და უსწორმასწორო გზა გასწორდეს“, რადგან ისტორია უნდა განმეორდეს და კვლავ „გამოჩნდება უფლის დიდება და ყოველი ხორციელი ერთად იხილავს მას, რადგან უფლის ზაგემ წარმოთქვა ეს.“

Southern Watchman, March 21, 1905.

ეფესო არის „მიზეზი“, ხოლო სმირნა — „შედეგი“. პერგამოსი და თიატირაც მიზეზ-შედეგობრივ ურთიერთობას წარმოადგენენ. პერგამოსი არის კომპრომისის ეკლესია, რომელმაც ქრისტიანობა წარმართობასთან შერწყმით გახრწნა. ქრისტიანული ეკლესია დაეცა, როდესაც მიიღო წინაპირობა, რომ შესაძლებელი იყო წარმართობის კერპთაყვანისმცემლობის მის საზღვრებში თანაარსებობა. იმპერატორი კონსტანტინე ამ კომპრომისული ისტორიის სიმბოლოა, და მისი წინასწარმეტყველური როლი ის იყო, რომ გამოეწვია ჭეშმარიტი ქრისტიანობის განდგომა პაპობის გამოცხადებამდე.

ნურავინ შეგაცდენთ არავითარი სახით, რადგან ის დღე არ მოვა, თუ პირველად განდგომილება არ დადგა და არ გამოცხადდა ცოდვის კაცი, დაღუპვის ძე, რომელიც ეწინააღმდეგება და აღიმალღებს თავს ყოველივე იმის ზემოთ, რაც ღმერთად იწოდება ან სათაყვანებელია, ისე რომ იგი, როგორც ღმერთი, ზის ღმერთის ტაძარში და თავს აჩვენებს, ვითომ ღმერთია. ნუთუ არ გახსოვთ, რომ როდესაც ჯერ კიდევ თქვენთან ვიყავი, ამას გეუბნებოდით? ახლა კი იცით, რა აკავებს, რათა იგი თავის ჟამს გამოცხადდეს. რადგან ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს; მხოლოდ ის, ვინც ახლა აკავებს, გააგრძელებს შეკავებას, ვიდრე გზიდან არ იქნება აღებული. და მაშინ გამოცხადდება ის ურჯულო, რომელსაც უფალი მოსპობს თავისი პირის სულით და გაანადგურებს თავისი მოსვლის ბრწყინვალეობით. 2 თესალონიკელთა 2:3–8.

პერგამოს ეკლესია იყო „მიზეზი“, ხოლო თიატირა — „შედეგი“. წინასწარმეტყველი დანიელი ხშირად წარმოაჩენს წარმართობის მიერ პაპიზმისთვის გზის დათმობის ისტორიას, ხოლო ის განდგომილება, რომელიც პაპობის დამკვიდრებას წინ უძღოდა და რომელიც პავლემ განსაზღვრა, განხილულია დანიელის მეთერთმეტე თავში.

რადგან ქითიმის ხომალდები გამოვლენ მის წინააღმდეგ; ამიტომ იგი შეწუხდება, დაბრუნდება და განრისხდება წმიდა ალთქმაზე; ასე მოიქცევა იგი: კვლავ დაბრუნდება და თანხმობას დაამყარებს მათთან, რომელნიც ტოვებენ წმიდა ალთქმას. და ძალები დადგებიან მის მხარეს, შებილწავენ ძლიერების საწმიდარს, გააუქმებენ ყოველდღიურ მსხვერპლს და დაადგენენ გაპარტახების შემქმნელ სისამაგლეს. დანიელი 11:30–31.

ისტორიაში პაპური ძალაუფლების გამოცხადებამდე განდგომილი შემწყნარებლობის ეკლესია დანიელის მიერ წარმოდგენილია როგორც ისინი, რომლებმაც მიატოვეს „წმიდა ალთქმა“. მას შემდეგ, რაც მათ ალთქმა მიატოვეს, პაპობა, რომელსაც დანიელი წარმოადგენს როგორც „გამაპარტახებელ სისამაგლეს“, დედამიწის ტახტზე დამყარდა. და უაიტი დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელ ექვს მუხლს ასახავს, როცა აცხადებს, რომ „დანიელის მეთერთმეტე თავში მოცემულმა წინასწარმეტყველებამ თითქმის მიაღწია თავის სრულ აღსრულებას“. უკანასკნელი ექვსი მუხლი დანიელის მეთერთმეტე თავის საბოლოო აღსრულებას წარმოადგენს, და იგი ასწავლის, რომ იმ უკანასკნელი მუხლებით წარმოდგენილი ისტორია წინასახედ იყო ნაჩვენები დანიელის 11:30–36-ში, სადაც განსაზღვრულია პერგამოსისა და თიატირის მიერ წარმოდგენილი ისტორიული „მიზეზი და შედეგი“.

„დრო დასაკარგავი აღარ გვაქვს. ჩვენს წინაშე მძიმე ჟამია. ქვეყნიერება ომის სულით არის აღძრული. მალე ახდება წინასწარმეტყველებებში ნათქვამი გასაჭირის მოვლენები. დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავში მოცემულმა წინასწარმეტყველებამ თითქმის სრულ აღსრულებას მიაღწია. ამ წინასწარმეტყველების აღსრულებაში უკვე მომხდარი ისტორიის დიდი ნაწილი კვლავ განმეორდება.“

„ოცდამეათე მუხლში მოხსენიებულია ძალა, რომლის შესახებაც ნათქვამია, რომ 'ოცდამეათე მუხლიდან ოცდამეექვსე მუხლის ჩათვლით ციტირებულია.'“

„ამ სიტყვებში აღწერილის მსგავსი მოვლენები მოხდება.“ Manuscript Releases, ნომერი 13, 394.

პერგამოსისა და თიატირის მიზეზ-შედეგობრივი ურთიერთობა, ისევე როგორც ეფესოსა და სმირნის მიზეზ-შედეგობრივი ურთიერთობა, „უკანასკნელ დღეებში“ კვლავ მეორდება. შეერთებული შტატების პროტესტანტები კომპრომისზე წავლენ კერპთაყვანისმცემლობასთან, როგორც ეს პერგამოსით არის წარმოდგენილი (კერპთაყვანისმცემლობის უმთავრესი ნიშანი მზის თაყვანისცემაა), და როდესაც ისინი განდგებიან, გზა მომზადდება ცოდვის კაცისთვის, რათა კვლავ წინასწარმეტყველურად გამოცხადდეს. მაშინ, როდესაც განდგომილება და პაპობის ტახტზე დასმა მეორდება, ღმერთი იმავდროულად აღამაღლებს ეფესოთი განსახიერებულ ეკლესიას, რათა დანიელისა და გამოცხადების უწყება მსოფლიოს მიუტანოს, და სმირნით წარმოდგენილი დევნაც კვლავ განმეორდება.

ბოლო სამ ეკლესიას მივუბრუნდები მას შემდეგ, რაც განვიხილავთ იმ ჭეშმარიტებას, რომ გამოცხადების პირველი ოთხი ბეჭედი წარმოადგენს ჭეშმარიტების გარე ხაზს, რომელიც პარალელურად გასდევს იმ შინაგან ხაზს, რომელსაც პირველი ოთხი ეკლესია გამოხატავს. როგორც უკვე აღინიშნა, ურია სმითი ამას ასე გამოთქვამს:

„მაშინ როცა შვიდი ეკლესია ეკლესიის შინაგან ისტორიას წარმოაჩენს, შვიდი ბეჭედი მის გარეგან ისტორიაში მიმდინარე დიდ მოვლენებს ხილვაში მოაქცევს.“
Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

ჩვენ ვაჩვენეთ, რომ პირველი ოთხი ეკლესია წარმოადგენენ ორ „მიზეზ-შედეგობრივ“ ურთიერთობას, რომლებიც „უკანასკნელ დღეებში“ კვლავ მეორდება. ადვენტიზმის პიონერთა საფუძველზე, მაგრამ უფრო მეტად ღვთის სიტყვის ავტორიტეტზე დაყრდნობით, ეკლესიის ეს ოთხი შინაგანი ისტორია უნდა ფლობდეს შესაბამის გარეგან ისტორიას, რომელიც წარმოდგენილია პირველი ოთხი ბეჭდით. პირველი და მეორე ბეჭდები იმეორებენ ეფესოსა და სმირნის იმავე მახასიათებლებს, მაგრამ თეთრ ცხენს იყენებენ ქრისტიანობის სამყაროში გავრცელების საქმის წარმოსადგენად. იგი ეკლესიის გარეგან საქმიანობას წარმოადგენს, ხოლო მეორე ბეჭედი სმირნის სისხლიან აბანოს წითელი ცხენით წარმოადგენს.

და ვიხილე, როდესაც კრავმა გახსნა ერთი ბეჭედთაგანი, და მოვისმინე, თითქოს ქუხილის ხმა იყო, ოთხ ცხოველთაგან ერთის ნათქვამი: მოდი და იხილე. და ვიხილე, და აჰა, თეთრი ცხენი; და მასზე მჯდომს ჰქონდა მშვილდი; და მიეცა მას

გვირგვინი; და გამოვიდა, როგორც გამმარჯვებელი და რათა გაიმარჯვოს. და როდესაც გახსნა მეორე ბეჭედი, მოვისმინე მეორე ცხოველის ნათქვამი: მოდი და იხილე. და გამოვიდა სხვა ცხენი, წითელი; და მასზე მჯდომს მიეცა ძალაუფლება, რომ წაერთმია მშვიდობა დედამიწას, რათა ერთმანეთი დაეხოცათ; და მიეცა მას დიდი მახვილი. გამოცხადება 6:1–4.

ზაქარიას წიგნი შეიცავს რამდენიმე მონაკვეთს, რომლებიც პირდაპირ ასახელებს ოთხ ცხენს, წარმოდგენილს გამოცხადების პირველი ოთხი ბეჭდით. ერთ-ერთ ამ მონაკვეთში, მეათე თავში, ზაქარია მიუთითებს, რომ როდესაც უკანასკნელი წვიმა გადმოიღვრება, „იუდას სამწყსო“, რომელიც ღვთის „სახლია“, გადაიქცევა „მის დიდებულ საბრძოლო ცხენად“.

სთხოვეთ უფალს წვიმა გვიანი წვიმის ჟამს; და უფალი შექმნის ელვარე ღრუბლებს და მისცემს მათ წვიმის თქემს, თითოეულს — მინდვრის ბალახს. რადგან კერპებმა ამაოდ ილაპარაკეს, და მისწებმა სიცრუე იხილეს და ცრუ სიზმრები თქვეს; ამაოდ ანუგეშებენ; ამიტომ ისინი წავიდნენ, ვითარცა ფარა; შეჭირვებულნი იყვნენ, რადგან არ იყო მწყემსი. ჩემი რისხვა აღიგზნო მწყემსთა წინააღმდეგ, და ვსაჯე თხეები; რადგან ცაბაოთ უფალმა მოხედა თავის ფარას, იუდას სახლს, და გახადა ისინი თავის მშვენიერ საომარ ცხენად ბრძოლაში. ზაქარია 10:1–3.

ელენ უაიტი მრავალგზის მიუთითებს, რომ სულიწმიდის გადმოღვრა ორმოცდამეათე დღეს ტიპურად წარმოადგენს გვიან წვიმას, რომელიც ახლა იღვრება. ორმოცდამეათე დღეს სოფლისთვის აღსრულებული საქმე წარმოდგენილია ეფესოს ეკლესიით, ხოლო ეფესო იწვევს იმ დევნას, რომელიც წარმოდგენილია სმირნით და რომელსაც იოანე მეორე ბეჭდის „წითელ ცხენად“ წარმოგვიდგენს. პირველი ორი ბეჭედი პარალელურად მიემართება პირველ ორ ეკლესიას, და ისინი ასახავენ „უკანასკნელ დღეებს“, როდესაც გვიანი წვიმა იღვრება.

წინასწარმეტყველების სული ასევე გამოყოფს როგორც მესამე ბეჭდის დასასრულს, ისე მეოთხე ბეჭდის დასაწყისს, რითაც მათ ერთმანეთთან აკავშირებს (მიზეზი და შედეგი), და ამით იმ ისტორიას, რომელიც წარმოდგენილია, როგორც მის დღეებში და „უკანასკნელ დღეებში“ არსებული, ამავე ჩარჩოში ათავსებს.

„იგივე სული დღესაც ჩანს, რომელიც წარმოდგენილია გამოცხადების 6:6–8-ში. ისტორია უნდა განმეორდეს. რაც ყოფილა, კვლავ იქნება.“ ხელნაწერთა გამოცემები, ტომი 9, 7.

და უაიტის პირად ისტორიაში (დაწერილში 1898 წელს) ის დათმობის სული, რომელიც გზას უმზადებს პაპობას, რათა იგი კვლავ აღსაყდრდეს, უკვე ცოცხალი და ქმედითი იყო; რადგან პროტესტანტიზმის განდგომილება, რომელიც დაიწყო პირველი ანგელოზის უწყების უარყოფით 1844 წლის გაზაფხულზე, უკვე დაწყებული იყო (1863 წელს) და იჭრებოდა პროტესტანტული ადვენტიზმის რქაში.

პერგამოსის კომპრომისი მესამე ბეჭედში „სასწორების წყვილად“ არის წარმოდგენილი. საზომი ორი სასწორი არაკეთილსინდისიერ გაზომვას აღნიშნავს. მესამე ბეჭედი მივყავართ მეოთხე ბეჭედამდე, რომელიც „ფერმკრთალი ცხენით“ — „სიკვდილით“ —

არის წარმოდგენილი; ამგვარად, იგი აღნიშნავს პაპობის მიერ ბნელი საუკუნეების განმავლობაში მილიონების დახოცვას. „ჯოჯოხეთი“ არის ის, რაც პაპობის ფერმკრთალ ცხენს მოსდევს. მესამე და მეოთხე ბეჭდების ისტორია პარალელურია პერგამოსისა და თიატირის ეკლესიების ისტორიისა. კონსტანტინეს კომპრომისი თანდათანობითი მოქმედება იყო; ამიტომ კომპრომისის სული უკვე მოქმედებდა დის უაითის პირად ისტორიაში, ისევე როგორც პავლეს დროს, როდესაც მან თქვა, რომ „ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს“. განდგომა, რომელიც წინ უსწრებს პაპობის აღსაყდრებას, ყოველთვის თანდათანობით განვითარებადი ისტორიაა, და ეს „ისტორია უნდა განმეორდეს. რაც ყოფილა, კვლავ იქნება.“

და გავიგონე ხმა ოთხი მხეცის შუაგულიდან, რომელიც ამბობდა: ერთი საწყაო ხორბალი ერთ დინარად, და სამი საწყაო ქერი ერთ დინარად; და იბრუნე, რომ ზეთსა და ღვინოს ზიანი არ მიაყენო. და როცა გახსნა მეოთხე ბეჭედი, გავიგონე მეოთხე მხეცის ხმა, რომელიც ამბობდა: მოდი და იხილე. და შევხედე, და აჰა, ფერმკრთალი ცხენი: და მისი სახელი, ვინც მასზე იჯდა, იყო სიკვდილი, და ჯოჯოხეთი მისდევდა მას. და მიეცა მათ ძალაუფლება დედამიწის მეოთხედ ნაწილზე, რათა მოეკლათ მახვილით, და შიშხილით, და სიკვდილით, და მიწის მხეცებით. გამოცხადება 6:6–8.

ჯეიმს უაითმა შვიდ ეკლესიასა და შვიდ ბეჭედში კიდევ ერთი წინასწარმეტყველური ანომალია გამოავლინა. იგი აღნიშნავს მიზანმიმართულ განსხვავებას პირველ ოთხ ეკლესიასა და ბოლო სამ ეკლესიას შორის, და შემდეგ კვლავ იმავე მოვლენას — პირველ ოთხ ბეჭედსა და ბოლო სამ ბეჭედში.

„ახლა ჩვენ მივადევნეთ თვალი ეკლესიებს, ბეჭდებსა და მხეცებს, ანუ ცოცხალ არსებებს, იქამდე, რამდენადაც ისინი ერთმანეთს შეესაბამებიან, როგორც დროის იმავე პერიოდების მომცველნი. ბეჭედნი შვიდია რიცხვით, ხოლო მხეცნი — მხოლოდ ოთხი. და აქ, შესაძლოა, მართებული იყოს აღინიშნოს, რომ პირველი, მეორე, მესამე და მეოთხე ბეჭდის გახსნისას ისმის პირველი, მეორე, მესამე და მეოთხე მხეცების სიტყვები: ‘მოდი და იხილე;’ მაგრამ როდესაც მეხუთე, მეექვსე და მეშვიდე ბეჭედნი იხსნება, ასეთი ხმა აღარ ისმის. არც უკანასკნელი სამი ეკლესია და უკანასკნელი სამი ბეჭედი შეესაბამებიან ერთმანეთს, როგორც დროის იმავე პერიოდების მომცველნი, ისე, როგორც პირველი ოთხი ეკლესია და პირველი ოთხი ბეჭედი შეესაბამებიან. მაგრამ, როგორც ვაჩვენეთ, ეკლესიები, ბეჭდები და მხეცები თანხმდებიან იმაში, რომ თითქმის 1800 წლის სივრცეში დროის იმავე პერიოდებს მოიცავენ, ვიდრე ჩამოვალთ ახლანდელი დროის ნახევარ საუკუნეზე ოდნავ მეტ მონაკვეთამდე.“ James White, Review and Herald, February 12, 1857.

ჯეიმზ უაითს არ შეუტანია ის ფაქტი, რომ იგივე ნიმუში საყვირებშიც არსებობს, თუმცა იგი ნამდვილად არსებობს. პირველი ოთხი საყვირი საყვირებია, ხოლო ბოლო სამი საყვირი სამი ვაებაა. პირველი ოთხი საყვირი წარმოადგენს ღვთის სამსჯავროს წარმართულ რომზე კონსტანტინეს მიერ 321 წელს გამოცემული კვირადღის კანონის გამო, ხოლო საყვირების სამი ვაება წარმოადგენს ისლამს. საყვირების პირველი ორი ვაება იყო სამსჯავრო პაპურ რომზე მის მიერ 538 წელს მიღებული კვირადღის კანონის გამო, ხოლო საყვირების მესამე ვაება არის კვირადღის კანონის კრიზისისთვის,

რომელიც უახლოეს მომავალში მოიწევს.

ჯოზეფ ბეიტსი უკანასკნელი სამი ეკლესიის პიონერულ გაგებას ერთიან სიმბოლოდ იყენებს, რათა აღწეროს მილერიტული პერიოდის სამი თანადროული ეკლესია. მონაკვეთში მთელი გამოკვეთა ბეიტსის მიერ არის მინიჭებული.

„მთელს ქვეყანაში, ამბობს უფალი: მასში ორი ნაწილი მოიკვეთება და დაიხოცება; ხოლო მესამე მასში დარჩება. ღმერთი ამბობს, რომ მესამე ნაწილს ცეცხლში გაატარებს და განწმენდს მათ. ისინი მოუხმობენ მას და იგი შეისმენს მათ. იგი იტყვის: „ეს არის ჩემი ერი“; ხოლო ისინი იტყვიან: „უფალია ჩემი ღმერთი.“ პირველი ნაწილი — სარდისი, სახელობითი ეკლესია ანუ ბაბილონი. მეორე ნაწილი — ლაოდიკეა, სახელობითი ადვენტისტი. მესამე ნაწილი — ფილადელფია, ღვთის ერთადერთი ჭეშმარიტი ეკლესია დედამიწაზე, რადგან ისინი უნდა იქნენ გადაყვანილნი ღვთის ქალაქში. გამოცხადება 3:12; ებრაელთა 12:22–24. იესოს სახელით კვლავ მოგიწოდებთ, გაერიდოთ ლაოდიკეელებს, როგორც სოდომსა და გომორას. მათი სწავლება ცრუ და მაცდურია; და სრულ დაღუპვამდე მიჰყავს. სიკვდილი! სიკვდილი!!* საუკუნო სიკვდილი!!! მათ კვალს მისდევს. გაიხსენეთ ლოტის ცოლი.“ ჯოზეფ ბეიტსი, Review and Herald, ტომი 1, ნოემბერი 1850.

მილერიტულ ისტორიაში სარდისი იყო ეკლესია, რომელსაც ჰქონდა სახელი, რომ ცოცხალი იყო, მაგრამ მკვდარი იყო.

და სარდისის ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს იგი, ვისაც აქვს ღმერთის შვიდი სული და შვიდი ვარსკვლავი: ვიცი შენი საქმეები, რომ სახელი გაქვს, თითქოს ცოცხლობდე, და მკვდარი ხარ. გამოცხადება 3:1.

ღვთის ხალხს ყოველთვის აქვს სახელი. ეფესოდან პერგამოსამდე ისტორიის განმავლობაში ეს სახელი იყო — ქრისტიანი. პაპური მმართველობის ხანაში ეს სახელი იყო — ეკლესია უდაბნოში. დილის ვარსკვლავის, ჯონ უიკლიფის, გამოჩენიდან ეს სახელი იყო — პროტესტანტი. აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს, პროტესტანტებს უკვე დაწყებული ჰქონდათ თავიანთი დაბრუნება რომის ზიარებაში. მაშინ საჭირო იყო მხოლოდ გამოცდა, რომელიც გამოავლენდა იმ ფაქტს, რომ, მიუხედავად მათი აღიარებული სახელისა, ისინი უკვე აღარ იყვნენ რჩეული ეკლესია. 1844 წლის გაზაფხულზე მათ მიაღწიეს იმ გამოცდას, რომელმაც უნდა გამოევიდნა, რომ ისინი უკვე აღარ იყვნენ ის ეკლესია, რომელსაც ქრისტეს აღთქმის სახელი ერქვა. ელიას ამბავი ამ ფაქტის მეტად დეტალურ მეორე მოწმობას გვაწვდის. როდესაც მათ გამოავლინეს თავიანთი ნამდვილი ხასიათი, მილერიტებისთვის თავდაპირველად მნელი იყო იმის ამოცნობა, რომ პროტესტანტებმა აჩვენეს, რომ ბაბილონის ასულები გახდნენ. მაგრამ მილერიტებმა ბოლოს სწორედ ეს გააკეთეს და დაიწყეს სულების გამოძახება იმ დაცემული ეკლესიებიდან მეორე ანგელოზის უწყების აღსრულებაში. შემდეგ იყო გამოცდის პროცესი, რომელსაც უნდა გამოევიდნა თავად მილერიტების ხასიათი. იყვნენ ისინი ფილადელფიელები თუ ლაოდიკეელები?

ფილადელფიელებმა ქრისტეს გაჰყვნენ უწმიდეს ადგილას, ხოლო იმ მილერიტებმა, რომლებმაც ეს იუარეს, გამოავლინეს ლაოდიკეელთა ხასიათი. ამგვარად, ვპოვებთ

საფუძველს ბეიტის მიერ ამ სამი ეკლესიის ერთი და იმავე ისტორიის თანადროულებად მიჩნევისათვის. ეს ისტორია აღსრულდა ათი ქალწულის იგავის წინასწარმეტყველურ სტრუქტურაში, რომლის შესახებაც შთაგონება გვამცნობს, რომ იგი აღსრულდა და აღსრულდება ყოველი სიტყვით.

„მათეს 25-ში მოცემული ათი ქალწულის იგავი ასევე ასახავს ადვენტიისტი ხალხის გამოცდილებას.“ დიადი ბრძოლა, 393.

„ხშირად მიმითითებენ ათი ქალწულის იგავზე, რომელთაგან ხუთი ბრძენი იყო და ხუთი — უგუნური. ეს იგავი აღსრულდა და აღსრულდება უმცირეს წვრილმანამდე, რადგან მას განსაკუთრებული გამოყენება აქვს ამ დროისათვის და, მესამე ანგელოზის უწყების მსგავსად, აღსრულდა და დარჩება ახლანდელ ჭეშმარიტებად დროის აღსასრულამდე.“ Review and Herald, August 19, 1890.

ბოლო სამი ეკლესია წარმოადგენს მათ, ვინც მილერიტურ მოძრაობას მიღმა იყვნენ, როგორც სარდისი, ხოლო მოძრაობის შიგნით მყოფნი წარმოადგენენ ან ფილადელფიას, ან ლაოდიკეას. ეს სამი ეკლესია გამოცხადების მესამე თავშია განსაზღვრული, ხოლო პირველი ოთხი ეკლესია — მეორე თავში. ამდენად, როდესაც და უაიტი მიუთითებს გამოცხადების მესამე თავის ისტორიაზე, იგი სწორედ იმავე ეკლესიებს ასახელებს, რომლებიც იოსებ ბეიტსმა ახლახან განსაზღვრა.

„ო, რა აღწერაა! რამდენია ამ საშინელ მდგომარეობაში მყოფი. გულმხურვალედ ვევედრები ყოველ მსახურს, გულმოდგინედ შეისწავლოს გამოცხადების მესამე თავი, რადგან მასში გამოსახულია უკანასკნელ დღეებში არსებული მდგომარეობა. ყურადღებით შეისწავლეთ ამ თავის ყოველი მუხლი, რადგან ამ სიტყვებით იესო გელაპარაკებათ.“ Manuscript Releases, ტომი 18, 193.

მილერიტული ისტორიის სამი თანამედროვე ეკლესია ადვენტიზმის დასასრულს კვლავ მეორდება. ჯოზეფ ბეიტსი მილერიტული პერიოდის დინამიკას განსაზღვრავდა და სარდისს ბაბილონის ასულებად ასახელებდა, რომელნიც მეორე ანგელოზის უწყების სამიზნე მსმენელნი იყვნენ. იგი მიმართავდა იმ ბრძოლას, რომელიც არსებობდა მცირე სამწყსოს შორის, რომელმაც 1844 წლის 22 ოქტომბერს ქრისტეს გაჰყვა წმიდათაწმიდაში, და მათ შორის, რომლებმაც უარი თქვეს წმიდიდან გამოსვლაზე. იგი ცდილობდა ლაოდიკიელთა გამოყვანას იმ სიბნელიდან, რომელიც მათ მიიღეს, და მათი ლაოდიკიური სიბრძნის სულ მცირე ერთი ნაწილი იმით იყო განპირობებული, რომ უილიამ მილერს ლაოდიკიურ მოძრაობაში წამყვანი პოზიცია ეკავა. ეს არის იგივე ბრძოლა, რომელიც ფილადელფიისადმი მიწერილ უწყებაშია აღნიშნული.

აჰა, მე იმ სატანის სინაგოგისაგან, რომლებიც ამბობენ, ვითომ იუდეველები არიან, და არა არიან, არამედ ცრუობენ, ვკყოფ მათ მოსვლად და თაყვანისცემად შენს ფერხთა წინაშე, და შესაცნობად, რომ მე შეგიყვარე შენ. გამოცხადება 3:9.

რელიგიური კრიზისი ყოველთვის წარმოშობს თაყვანისმცემელთა ორ კლასს, როგორც ეს დიდი იმედგაცრუების დროს მოხდა. პროტესტანტიზმის მოსახლამი სწორედ მაშინ ჩამოერთვა სარდესს, როდესაც ისინი რომს დაუბრუნდნენ და ოფიციალურად რომის

ასული გახდნენ. შემდეგ ეს მოსასხამი მილერიტულ ადვენტიზმს ეპყრა, მაგრამ სულ მალე გამოცდამ უნდა წარმოშვას ორი კლასი, რომლებიც თავს მცირე სამწყსოდ აღიარებდნენ. ჭეშმარიტი სამწყსო და ყალბი სამწყსო. ბეიტსი წარმოადგენდა იმ მცირე სამწყსოს, რომელმაც ქრისტეს მიჰყვა უწმიდეს ადგილას. მისი ბრძოლა იყო ლაოდიკიელებთან, რომლებიც თავს მცირე სამწყსოდ აღიარებდნენ. როგორც ფილადელფიელს, ბეიტსის ბრძოლა იყო სატანის სინაგოგასთან — ჯგუფთან, რომელიც თავს ღვთის ხალხად აცხადებდა, მაგრამ ცრუობდა და იუდეველნი არ იყვნენ.

როცა ეს იგავი საბოლოოდ აღსრულდება ადვენტიზმის დასასრულში, იქნება რჩეული აღთქმის ხალხი, რომელსაც გვერდი აუარეს უკანასკნელი ჟამის დროს, 1989 წელს, ისევე როგორც გვერდი აუარეს იუდეველთა ხელმძღვანელობას ქრისტეს შობისას, რაც იმ წინასწარმეტყველურ ისტორიაში უკანასკნელი ჟამის წარმომადგენლობაა. როცა ქრისტეს ისტორია იერუსალიმში დიდებით შესვლას მიაღწია, მილერიტული ხანის შუალამის დადასის ისტორია იყო ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი. შთაგონება მრავალგზის ათანაბრებს ჯვრის სასაზღვრო ნიშნულს 1844 წლის დიდ იმედგაცრუებასთან. იუდა წარმოადგენს ქრისტეს ისტორიის ლაოდიკიელებს, ხოლო მოციქულები ფილადელფიელნი იყვნენ. ჯვრიდან სამი წელიწად-ნახევრის განმავლობაში ფილადელფიელები, ბეიტსით წარმოდგენილნი, ცდილობდნენ ლაოდიკიელთა გამოძახებას დაცემული ეკლესიიდან, რომელიც მოწაფე იუდა ისკარიოტელით იყო წარმოდგენილი.

1989 წელს ყოფილმა რჩეულმა აღთქმის ერმა უარყო გახსნილი ნათელი და გვერდი აუარეს. როდესაც 2020 წლის 18 ივლისის პირველი იმედგაცრუება დადგა, გამოსაცდელი პროცესი დაიწყო მათ შორის, ვინც ადრე იმავე მოძრაობის წარმომადგენლებად ჩანდა. თუმცა ერთი კლასი ლაოდიკეელია, ხოლო მეორე კლასი ფილადელფიელი. როგორც იუდამ სამჯერ დადო პირობა სინედრიონთან, რათა ჯვარცმამდე ქრისტე გაეცა, ისე 2001 წლის 11 სექტემბრის შემდგომი ისტორიის ლაოდიკეელებს მონანიებისთვის მიცემული სამი შესაძლებლობა ექნებათ გაცუდებული. მალე მოსალოდნელი კვირა დღის კანონის დროს ისე უდავოდ გამოჩნდება, როგორც ხეზე ჩამოკიდებული იუდა, რომ ლაოდიკეელები ფილადელფიელებისაგან განცალკევებულნი არიან. სწორედ მკის ჟამს გამოიყოფა ღვარძლი ხორბლისაგან. ჩვენ სწრაფად ვუახლოვდებით იმ მკას.

ეს ჭეშმარიტებანი მხოლოდ მაშინ და მხოლოდ იმ შემთხვევაში შეიმეცნება, როცა მზად ვიქნებით გავიგოთ, რომ ერთადერთი ბიბლიური მეთოდოლოგია, რომელსაც ძალუძს „ჭეშმარიტების“ გამოვლენა და დამკვიდრება, არის „ისტორიციზმი“. ჭეშმარიტი მეთოდოლოგია არ არის პრეტერიზმი, ფუტურიზმი, დისპენსაციონალიზმი, ვოუკ-იზმი, გრამატიკული თუ ისტორიული ექსპერტიზა, ანდა მრავალ სატანურ ყალბ სახეობათაგან რომელიმე მათი სახეცვლილება. არსებობს საყოველთაოდ ცნობილი გამოთქმა, რომელიც მიეწერება მეჩვიდმეტე საუკუნის ფილოსოფოსს, ჟან-ჟაკ რუსოს, და მრავალგვარად არის გადათქმული, მაგრამ ამ აზრის არსია: „ცდომილებას მრავალი ფესვი აქვს, ხოლო ჭეშმარიტებას მხოლოდ ერთი.“ „ჭეშმარიტება“ არის ალფა და ომეგა,

რომელიც მშრალი მიწიდან ამოსული ფესვივით არის.

„ასევეა ბიბლიაც — მისი მაღლის სიმდიდრეთა საგანძური. მისი ჭეშმარიტებების დიდება, რომლებიც ცასავით მაღალია და მარადისობას მოიცავს, შეუცნობელია. კაცობრიობის დიდი უმრავლესობისათვის თვით ქრისტეც არის „როგორც ფესვი გამხმარი მიწიდან“, და ისინი მასში „არ ხედავენ იმ სილამაზეს“, რომ „უნდოდეთ იგი“. ესაია 53:2. როდესაც იესო ადამიანთა შორის იყო, ღმერთის გამოცხადება კაცობრივ ბუნებაში, მწიგნობარნი და ფარისევლნი ეუბნებოდნენ მას: „შენ სამარიელი ხარ და ეშმაკი გყავს.“ იოანე 8:48. მისი მოწაფენიც კი ისე იყვნენ დაბრმავებულნი თავიანთი გულების ეგოიზმით, რომ უჭირდათ მისი შეცნობა, ვინც მათთვის მამის სიყვარულის გამოსაცხადებლად მოვიდა. ამიტომ დადიოდა იესო განმარტოებით ადამიანთა შორის. სრულად მხოლოდ ზეცაში ესმოდათ იგი.“
Thoughts from the Mount of Blessing, 25.

ჭეშმარიტებანი, რომელთაც ამჟამად ვიზიარებთ, უნდა იქნეს აღიარებული იმ კონტექსტში, რომ ჭეშმარიტების ზრდა ისტორიის განმავლობაში პროგრესულია, და უფრო მნიშვნელოვანია, რომ ჩვენი გაგება ჭეშმარიტების შესახებ უნდა განთავსდეს ალფასა და ომეგას კონტექსტში, იესოს მიერ საგნის დასასრულის მისი დასაწყისთან გაიგივების კონტექსტში.

მეოთხე ეკლესია არის თიატირა და იგი წარმოადგენს იმ პერიოდს, როდესაც პაპობა მეფობდა, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფო; ეს არის ის პერიოდი, როდესაც უდაბნოში მყოფი ეკლესია ტყვეობაში იყო. სულიერი ისრაელის ტყვეობა სულიერი ბაბილონის მიერ ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში წინასწარ იყო გამოსახული სიტყვასიტყვითი ისრაელის ტყვეობით სიტყვასიტყვით ბაბილონში სამოცდაათი წლის მანძილზე.

„დღეს ღმერთის ეკლესია თავისუფალია, რათა დაკარგული მოდემის ხსენისათვის განსაზღვრული საღვთო გეგმა ბოლომდე მიიყვანოს. მრავალი საუკუნის განმავლობაში ღვთის ხალხი თავისი თავისუფლებების შეზღუდვას იტანდა. სახარების ქადაგება მისი სიწმინდით აკრძალული იყო, და უმკაცრესი სასჯელები თავს ატყდებოდა მათ, ვინც გაბედავდა ადამიანთა დადგენილებების ურჩობას. ამის შედეგად, უფლის დიდი ზნეობრივი ვენახი თითქმის სრულიად დაუმუშავებელი დარჩა. ხალხი მოკლებული იყო ღვთის სიტყვის ნათელს. ცდომილებისა და ცრურწმენის წყვდიადი ემუქრებოდა ჭეშმარიტი რელიგიის ცოდნის სრულად აღმოფხვრას. ღმერთის ეკლესია დედამიწაზე ამ დაუნდობელი დევნის ხანგრძლივი პერიოდის განმავლობაში ნამდვილად ტყვეობაში იყო, ისევე როგორც ისრაელის მენი იყვნენ ტყვეობაში ბაბილონში გადასახლების ჟამს.“ Prophets and Kings, 714.

ბაბილონში ტყვეობის სამოცდაათი წელი წარმოდგენილია თიატირის ეკლესიით. თიატირის ეკლესია არის ის შედეგი, რომელიც წარმოიშვა მიზეზისაგან, რომელიც წარმოდგენილია პერგამოსით. პერგამოსი სიმბოლურად გამოსახავს იმპერატორ კონსტანტინეს, რომელმაც ქრისტიანობას კერპთაყვანისმცემლობა შეუერთა. მისი კერპთაყვანისმცემლობის სიმბოლო იყო მზის თაყვანისცემა. ბიბლიური მიზეზი იმისა, რომ ძველი ისრაელი თიატირის სამოცდაათი წლის ტყვეობაში იქნა წაყვანილი, ის იყო,

რომ მისმა მეფეებმა მათ გარშემო მყოფ კერპთაყვანისმცემელ ხალხებთან დაამყარეს ურთიერთობები და კავშირები, ღვთის სიტყვის წინააღმდეგ პირდაპირ აჯანყებაში. ღმერთი მრავალგზის აფრთხილებდა ისრაელს, რომ მათ გარშემო მცხოვრებ წარმართ ერებთან არ აღრეულიყო. ათი მცნება, სწორედ ის, რომლის მცველადაც ძველი ისრაელი იყო დადგენილი, მკაცრად კრძალავს კერპების თაყვანისცემას. როდესაც უფალმა მოსესთან ჩაიარა ხორების გამოქვაბულთან და თავისი ხასიათი გამოაცხადა, მან ორჯერ მოიცვა სწორედ ის გაფრთხილება, რომელსაც აქ ვგულისხმობთ.

და მან თქვა: აჰა, აღთქმას ვდებ: მთელი შენი ხალხის წინაშე მოვიმოქმედებ სასწაულებს, რომელნიც არ მომხდარა მთელ ქვეყანაზე და არც ერთ ხალხში; და იხილავს მთელი ხალხი, რომლის შორისაც შენ ხარ, უფლის საქმეს, რადგან შემადრწუნებელია ის, რასაც შენთან მოვიმოქმედებ. დაიმარხე ის, რასაც დღეს გიბრძანებ: აჰა, განვდევნი შენს წინაშე ამორეველს, ქანაანელს, ხეთელს, ფერიზელს, ხიველსა და იებუსეველს. გაფრთხილდი შენთვის, რათა არ დადო აღთქმა იმ ქვეყნის მცხოვრებლებთან, სადაც მიდიხარ, რომ არ იქცეს იგი მახედ შენს შორის. არამედ დაანგრეთ მათი სამსხვერპლოები, დალეწეთ მათი კერპები და მოჭერით მათი აშერები. რადგან სხვა ღმერთს არ უნდა ეთაყვანო, ვინაიდან უფალი, რომლის სახელია შურიანი, შურიანი ღმერთია. რათა არ დადო აღთქმა იმ ქვეყნის მცხოვრებლებთან, და არ გაირყვნენ ისინი თავიანთი ღმერთების კვალდაკვალ, და არ შესწირონ მსხვერპლი თავიანთ ღმერთებს, და არ დაგიძახოს ვინმემ, და არ ჭამო მისი მსხვერპლიდან; და არ მოიყვანო მათი ასულები შენს ძეთათვის, და არ გაირყვნენ მათი ასულები თავიანთი ღმერთების კვალდაკვალ, და არ გახრწნან შენი ძენი თავიანთი ღმერთების კვალდაკვალ. გამოსვლა 34:10–16.

ორჯერ გააფრთხილა ღმერთმა ძველი ისრაელი მხოლოდ ამ მონაკვეთში, და არსებობს მრავალი სხვა ბიბლიური მოწმობაც იმ მცნების შესახებ, რომელიც ძველ ისრაელს ეძლეოდა, რომ არავითარი აღთქმა არ დაედოთ მათ ირგვლივ მცხოვრებ კერპთაყვანისმცემელ ხალხებთან. ეს დათმობები დაიწყო მაშინ, როცა ძველმა ისრაელმა უარყო ღმერთი და მისი თეოკრატია. როცა მათ მეფე მოისურვეს, ღმერთმა ნება დართო, ჰყოლოდათ მეფე, და იმ მომენტიდან მოყოლებული მეფეთა უმრავლესობამ, და უეჭველად ჩრდილოეთის ათი ტომის ყოველმა მეფემ, უგულებელყო სწორედ ის მცნება. პრინციპი, რომელიც მოითხოვდა, რომ ისრაელი განცალკევებული და გამორჩეული ყოფილიყო მათ ირგვლივ მყოფი კერპთაყვანისმცემელი ხალხებისგან, უარყოფილ იქნა და გამოიხატა იმ დათმობაში, რომლის სიმბოლოდაც მოგვიანებით კონსტანტინე იქცა. პერგამოსი და კონსტანტინე წარმოადგენენ ისრაელის იმ მეფეთა ამბოხებას, რომლებმაც ღვთის ეკლესიაში კერპთაყვანისმცემლობა შემოიტანეს. განდგომილება, რომელიც მეფე საულით დაიწყო, წინასახედ წარმოადგენდა ქრისტიანული ეკლესიის განდგომილებას, რომელმაც სულიერ ბაბილონში ტყვეობამდე მიიყვანა. წმინდა ისტორია, რომელიც მეფე საულიდან იწყება და ბაბილონის ტყვეობამდე გრძელდება, პერგამოსის ეკლესიით არის სიმბოლიზებული. მომდევნო სამოცდაათწლიანი ტყვეობა თიატირის ეკლესია იყო.

ეფესო განასახიერებს ეკლესიას, რომელიც აღთქმული მიწის დასაპყრობად გამოდის. ეფესო წარმოადგენს მოსეს დროს და ისრაელის გათავისუფლებას ეგვიპტის მონობისაგან.

„ბიბლიამ თავისი საუნჯენი დააგროვა და ერთად შეკრა ამ უკანასკნელი თაობისთვის. ძველი აღთქმის ისტორიის ყველა დიდი მოვლენა და საზეიმო საქციელი იყო და არის ამ უკანასკნელ დღეებში ეკლესიაში განმეორებადი.“ *Selected Messages*, book 3, 338, 339.

ეგვიპტიდან დახსნით წარმოდგენილი ისტორია უკანასკნელ დღეებში მეორდება. ამიტომ იგი მილერიტულ ისტორიაშიც განმეორდა. სწორედ ამიტომ დას უაიტი კვლავ და კვლავ მიმართავს იმ ისტორიას, რათა მილერიტული ისტორია აღწეროს. იგი 1844 წლის დიდ იმედგაცრუებას უსადაგებს ებრაელთა იმედგაცრუებას, როდესაც ისინი წითელი ზღვის წინ იდგნენ, ხოლო ფარაონის ლაშქარი უკნიდან უახლოვდებოდა. იგი აგრეთვე ეგვიპტიდან დახსნის ისტორიას ქრისტეს დროს უსადაგებს; ამგვარად, ჯვართან მოწაფეთა იმედგაცრუება ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი იყო წითელ ზღვასთან განცდილი იმედგაცრუებით, რომელიც, თავის მხრივ, ასევე ტიპოლოგიურად წინასწარმეტყველებდა 1844 წლის დიდ იმედგაცრუებას. ჯვრის იმედგაცრუება ეფესოს ეკლესიის დასაწყისს წარმოადგენდა. მოსეს დრო ძველი ისრაელის დასაწყისში, რომელიც ეფესოს ეკლესიით არის წარმოდგენილი, ასევე ტიპოლოგიურად მიუთითებდა თანამედროვე ისრაელის დასაწყისზე ქრისტეს დროს. ორივე ისტორია ეფესოს ეკლესიით არის წარმოდგენილი. ჭეშმარიტებები, რომლებსაც აქ გამოვყოფთ, მრავალი წლის განმავლობაში ხშირად საჯაროდ ყოფილა წარმოდგენილი *Future for America*-ს მიერ, ამიტომ მე უბრალოდ ზოგად მიმოხილვას წარმოვადგენ.

ქრისტეს ისტორიაში ჩვენ ვპოულობთ ახალი აღთქმის ხალხის დასაწყისს, რომელიც აღიმართება მაშინ, როცა წინარე აღთქმის რჩეული ხალხი გვერდით გადაივლის. ქრისტეს ისტორია არის ძველი ისრაელის დასასრული, და ძველი ისრაელის დასაწყისში ეგვიპტიდან გამოხსნის ისტორიაში არსებობდა ადრე არჩეული აღთქმის ხალხი, რომელმაც ადგილი დაუთმო ახალი აღთქმის ხალხს.

ქრისტეს ისტორიაში წინანდელი რჩეული ხალხი თავის საბოლოო დასასრულამდე მივიდა 70 წელს, იერუსალიმის განადგურებით. დასაწყისში, მოსეს დროს, წინანდელი რჩეული ხალხი ორმოცწლიანი პერიოდის განმავლობაში უდაბნოში დაიხოცა, ხოლო იესო ნავეს ძე და ქალები გახდნენ ახალი რჩეული ხალხის წარმომადგენლები, რომელთაც განზრახული ჰქონდათ უწყების მიტანა აღთქმულ მიწამდე, ისევე როგორც ეფესოს ეკლესიის პერიოდის მოციქულებმა სახარება მსოფლიოს მიუტანეს.

ძველი და ასევე თანამედროვე ისრაელის დასაწყისი და დასასრული ერთნაირად მიუთითებს ყოფილი რჩეული ერისაგან ახალ რჩეულ ერზე გადასვლას. ორი ან სამი მოწმის მოწმობით საქმე მტკიცდება; და ამ სამივე მოწმეებრთა ხაზში გამოვლენილია წინამორბედი რჩეული ერის განქორწინება, და ამ მოწმეებს ატყვიათ აღფასა და ომეგას, დასაბამისგან დასასრულის განმცხადებლის, ხელწერა. იქნება ყოფილი რჩეული ერი,

რომელსაც გვერდს აუვლის ღმერთი, როცა იგი აღთქმაში შევა ას ორმოცდაოთხ ათასთან. ღმერთი არ არის არეულობის ავტორი; იგი არასოდეს იცვლება და მისი სიტყვა არასოდეს ცდება.

ეგვიპტიდან ხსნა და ის გამარჯვებები, რომლებიც ღმერთმა იესო ნავეს მის მეშვეობით აღასრულა, წარმოდგენილია ეფესოს ეკლესიით, მაგრამ ეფესო განწირული იყო, რომ დაეკარგა თავისი პირველი სიყვარული. როდესაც იესო ნავეს ძე განისვენა, აღდგა სხვა თაობა, რაც აღნიშნავს სმირნით წარმოდგენილ პერიოდს. იესო ნავეს მის საკვირველი საქმე — აღთქმული ქვეყნის განწმენდა — არასოდეს აღსრულებულა სრულად, რადგან ხალხი საკუთარი თავით დაკმაყოფილდა და მიატოვა იესო ნავეს მისთვის მიცემული საქმე. მათ დაკარგეს თავიანთი პირველი სიყვარული. ეს პერიოდი გაგრძელდა მანამ, ვიდრე ისრაელმა ღმერთი არ უარყო და სამუელმა საული არ სცხო მეფედ, რითაც შემოვიდა პერგამოს ეკლესია.

უწყება ეგზავნა სმირნას, მცირე აზიის ერთ ეკლესიას, და აგრეთვე ქრისტიანულ ეკლესიას მთლიანობაში, მეორე და მესამე საუკუნეებში. ეს იყო დრო, როდესაც წარმართობა თავის უკანასკნელ ბრძოლას აწარმოებდა მსოფლიოში უზენაესობისათვის. ქრისტიანობა საოცარი სისწრაფით გავრცელდა, ვიდრე იგი მთელ მსოფლიოში ცნობილი გახდებოდა. ზოგიერთმა ქრისტეს რწმენა მიიღო გულის მოქცევის გამო, სხვებმა — მათზე მოქმედ არგუმენტთა ძალის გამო, ხოლო კიდევ სხვებმა — იმიტომ, რომ ხედავდნენ, წარმართობის საქმე უკუსვლას განიცდიდა, და პოლიტიკურმა გაანგარიშებამ ისინი იმ მხარეს გადაიყვანა, რომელსაც გამარჯვება ევლინებოდა. ამ პირობებმა ეკლესიის სულიერება დაასუსტა. წინასწარმეტყველების სული, რომელიც მოციქულებრივ ეკლესიას ახასიათებდა, თანდათან დაიკარგა. ეს არის ნიჭი, რომელსაც მისთვის მიწოდებული ეკლესია რწმენის ერთობაში შეჰყავს. როდესაც ჭეშმარიტი წინასწარმეტყველები უკვე აღარ იყვნენ, ცრუ სწავლებები სწრაფად გავრცელდა; ბერძენთა ფილოსოფიამ წმინდა წერილების მცდარ განმარტებამდე მიიყვანა, და ძველ ფარისეველთა თვითმართალი სული, რომელსაც ქრისტე ასე ხშირად ამხელდა, კვლავ გამოჩნდა ეკლესიის წიაღში. საფუძველი დაედო იმ ბოროტებებს, რომლებიც კონსტანტინეს მეფობამდე წინა ორ საუკუნეში ჩაეყარა და მის შემდეგ ორ საუკუნეში სრულად განვითარდა. ამ პერიოდში მოწამეობა რომის იმპერიის მრავალ ნაწილში პოპულარული გახდა. რაოდენ უცნაურადაც უნდა ჩანდეს ეს, მაინც ჭეშმარიტებაა. ეს იყო ქრისტიანებსა და წარმართებს შორის არსებული ურთიერთობის შედეგი.

„რომაულ სამყაროში ყველა ერის რელიგიას პატივს სცემდნენ, მაგრამ ქრისტიანები ერი არ იყვნენ; ისინი მხოლოდ ერთ მოძულეულ მოდგმაში აღმოცენებული სექტა იყვნენ. ამიტომ, როდესაც ისინი განუწყვეტლივ ამხელდნენ ადამიანთა ყველა ფენის რელიგიას, როდესაც საიდუმლო შეკრებებს მართავდნენ და სრულიად განეყოფოდნენ თავიანთ უახლოეს ნათესავთა და უმახლოეს მეგობართა ჩვეულებებსა და ცხოვრების წესს, წარმართ ხელისუფალთა თვალში ისინი ეჭვის საგნად, და ხშირად დევნის ობიექტად, იქცეოდნენ. ხშირად ისინი დევნას თვითონვე იწვევდნენ, მაშინაც კი, როცა მმართველთა გონებაში წინააღმდეგობის სული არ იყო. ამ სულის საილუსტრაციოდ, ისტორია გვაწვდის კართაგენის ეპისკოპოსის, კვიპრიანეს, სიკვდილით დასჯის აღწერას. როდესაც მისთვის

გამოტანილი განაჩენი წაიკითხეს, მსმენელ ქრისტიანთა სიმრავლიდან საერთო შემახილი აღმოცენდა: „ჩვენ მასთან ერთად მოვკვდებით.““

„სული, რომლითაც მრავალი სახელდებული ქრისტიანი სიკვდილს იღებდა და მეტიც, ზოგჯერ უსაჭიროდ იწვევდა მთავრობის მტრობას, როგორც ჩანს, დიდად იყო დაკავშირებული იმასთან, რომ ახ. წ. 303 წელს იმპერატორმა დიოკლეტიანემ და მისმა თანაშემწემ, გალერიუსმა, დევნის ედიქტი გამოსცეს. ედიქტი თავისი სულით საყოველთაო იყო და ათი წლის განმავლობაში მეტ-ნაკლები სიმკაცრით აღსრულდებოდა.“ Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50. 51.

თუმცა სმირნა იმ ორ ეკლესიათაგანია, რომლებიც უფლისაგან არავითარ მხილებას არ იღებენ, ისტორია მოწმობს, რომ იმ დროის პერიოდში მოწამებრივად აღსრულებულნი წარმოადგენენ ზოგიერთებს, რომელთა მოტივებიც ადამიანურ, და არა ღვთაებრივ, იმპულსებზე იყო დაფუძნებული. მსაჯულთა წიგნი იხსნება იესო ნავეს მის სიკვდილის აღნიშვნით, და ამ წიგნში არის მუხლი, რომელიც ორჯერ მეორდება და რომელიც მსაჯულთა ისტორიას განსაზღვრავს. მეორედ ეს მუხლი ციტირებულია წიგნის დასკვნით მუხლში. წიგნის პირველი მუხლი აღნიშნავს იესო ნავეს მის დასასრულს, ხოლო ბოლო მუხლი აჯამებს ისტორიას.

ახლა, იესო ნავეს მის სიკვდილის შემდეგ, მოხდა ისე, რომ ისრაელის ძეგბმა ჰკითხეს უფალს და თქვეს: ვინ ავა პირველად ჩვენს მაგივრად ქანაანელთა წინააღმდეგ, რათა შეებრძოლოს მათ?... იმ დღეებში მეფე არ იყო ისრაელში, არამედ ყოველი კაცი იმას აკეთებდა, რაც სწორი იყო მის საკუთარ თვალში... იმ დღეებში მეფე არ იყო ისრაელში: ყოველი კაცი იმას აკეთებდა, რაც სწორი იყო მის საკუთარ თვალში. მსაჯულნი 1:1; 17:6; 21:25.

როგორც სმირნის ისტორიაში, „მე“ თავიდან ბოლომდე უმთავრესი თემა იყო. რადგან მათ არ ჰყავდათ მეფე, მათ გადაწყვიტეს, ეკეთებინათ ყოველივე, რასაც თავად ისურვებდნენ. ხელმძღვანელობის უქონლობა იყო ის, რასაც ჰასკელი სმირნის ისტორიაში აღნიშნავდა, როგორც მოქმედი წინასწარმეტყველების სულის არარსებობით წარმოდგენილს. ორივე ისტორიაში ხელმძღვანელობის ნაკლებობამ კარი გაუღო იმას, რომ გადაწყვეტილებები მიღებულიყო ადამიანის საკუთარი მოტივაციების საფუძველზე. ეფესო წარმოადგენს ეგვიპტიდან გამოხსნას. მსაჯულთა წიგნში აღწერილი ისტორია წარმოდგენილია სმირნის ეკლესიით. მეფე საულიდან ბაბილონის ტყვეობამდე პერიოდი წარმოდგენილია პერგამოსის ეკლესიით, ხოლო ბაბილონში ტყვეობა წარმოდგენილია თიათირის ეკლესიით.

პიონერთა მიერ განსაზღვრულ მოვლენასთან თანხმობაში, ეკლესიებში, ბეჭდებსა და საყვირებში არსებობს ოთხისა და სამის დანაწილება; და ძველი ისრაელის ისტორიაში პირველი ოთხი ეკლესია იწყება ეგვიპტური ტყვეობით და მთავრდება ბაბილონის ტყვეობით, რადგან ალფა და ომეგა ყოველთვის დასასრულს დასაწყისთან აიგივებს. თანამედროვე ისრაელის ისტორიაში პირველი ოთხი ეკლესია იწყება იუდეველთა რომაული ძალაუფლებისადმი დამორჩილებით, ხოლო ეს ოთხი ეკლესია მთავრდება სულიერი იუდეველების სულიერი რომისადმი დამორჩილებით ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში.

თიათირას შემდეგ მოვიდა სარდისი, რომელიც მაშინ დაიწყო, როცა ისინი გამოვიდნენ თიათირათი წინასახეობრივად ნაჩვენები ბაბილონის ტყვეობიდან. სარდისი არის ეკლესია, რომელსაც ჰქონდა სახელი, თითქოს ცოცხლობდა, მაგრამ არ ცოცხლობდა. მათი სიცოცხლის აღიარება სიცრუე იყო. საგულისხმოა, რომ შვიდი ეკლესიიდან სწორედ სიტყვა „სარდისს“ არ აქვს განსაზღვრება. სარდისისთვის განსაზღვრებები მინიჭებულია ისტორიისა და მუხლების კონტექსტის საფუძველზე, მაგრამ სახელის ეტიმოლოგიური განსაზღვრება არ არსებობს. მას აქვს სახელი, მაგრამ არ აქვს.

„მაგრამ მეორე ტაძარი სიდიადით პირველს ვერ გაუტოლდა; არც იმ ხილული ნიშნებით იყო განწმენდილი, რომლებიც პირველ ტაძარს ეკუთვნოდა, როგორც ღვთიური თანდასწრების მოწმობანი. არ გამოვლენილა ზებუნებრივი ძალის არავითარი გამოცხადება, რომელიც მისი მიძღვნის აღსანიშნავად იქნებოდა. არ გამოჩენილა დიდების ღრუბელი, რომ აეცსო ახლად აღმართული საწმიდარი. არ ჩამოსულა ზეციდან ცეცხლი, რათა მის სამსხვერპლოზე მსხვერპლი შეეწირა. შეხინა აღარ მკვიდრობდა ქერუბიმებს შორის, წმიდათა წმიდაში; მასში აღარ მოიპოვებოდა კიდობანი, ქაპორეთი და მოწმობის დაფები. არ ისმოდა ზეციდან ხმა, რომ მაძიებელი მღვდლისათვის იეჰოვას ნება ეუწყებინა.“ The Great Controversy, 24.

ბაბილონის ტყვეობიდან დაბრუნების შემდეგ მათ კვლავ ააშენეს იერუსალიმი და ტაძარი. შემდეგ კვლავ ჰქონდათ სახელი, რადგან ღმერთმა აღუთქვა, რომ თავის სახელს იერუსალიმში დაადგენდა. მაგრამ მისი სახელი მის ხასიათს წარმოადგენს, და მისი პირადი თანდასწრების უქონლობა ცხადყოფდა, რომ მათ ჰქონდათ სახელი, რომელიც სიცოცხლეს გამოხატავდა, მაგრამ სინამდვილეში აღარ ჰქონდათ ის თანდასწრება, რომელიც სიცოცხლეს წარმოშობს. ფაქტობრივად, ყველაფერი, რაც მათ ჰქონდათ, იყო მხოლოდ ფორმალური აღიარება და მოჩვენებითობა.

სარდისში უკანასკნელი ხმა აღთქმას იძლეოდა ელიაზე, რომელიც მოვიდოდა უფლის დიდი და საშინელი დღის წინაშე. ძველი ისრაელისთვის იერუსალიმის განადგურება იყო უფლის დიდი და საზარელი დღე. ამ მიზეზით, და უაიტი იერუსალიმის განადგურებას ახ. წ. 70 წელს მოიხსენიებს, როგორც უფლის დიდი და საზარელი დღის ილუსტრაციას, რომელიც წარმოდგენილია როგორც შვიდი უკანასკნელი წყლული. ფილადელფიის ეკლესია დაიწყო იოანე ნათლისმცემლის ხმით, რომელიც უდაბნოში ღაღადებდა, და ამგვარად განასახიერებდა უილიამ მილერის ხმას. იოანე ნათლისმცემლისა და უილიამ მილერის ხმები ლაოდიკიის უწყებას უქადაგებდნენ ხალხს, რომელსაც სჯეროდა, რომ ყველაფერი წესრიგში იყო, მაშინ როცა ყველაფერი სრულიად არასწორად იყო. როგორც იოანე ნათლისმცემელმა, ისე უილიამ მილერმაც ხეს ფესვთან დაუდგეს ნაჯახი. სარდისისადმი გზავნილი იყო, რომ იყვნენ „რამდენიმე სახელიც სარდისში, რომელთაც თავიანთი სამოსელი არ შეუბილწავთ; და ისინი ჩემთან ერთად ივლიან თეთრით, რადგან ღირსნი არიან.“ იოანე ნათლისმცემელი და უილიამ მილერი წარმოადგენენ მათ, ვინც გამოვიდნენ სარდისით წარმოდგენილი დროის პერიოდიდან და ღირსნი იყვნენ ქრისტესთან ერთად ევლოთ.

„ათასები იქნენ მიყვანილნი უილიამ მილერის მიერ ქადაგებული ჭეშმარიტების შესაწყნარებლად, და ღვთის მსახურნი აღდგნენ ელიას სულითა და ძალით, რათა

ეს უწყება ექადაგათ. იოანეს მსგავსად, იესოს წინამორბედისა, ისინი, რომელნიც ამ საზეიმო უწყებას ქადაგებდნენ, თავს მოვალედ გრძნობდნენ, ნაჯახი ხის ფესვთან დაედოთ და ადამიანებისთვის მოეწოდებინათ, მოეტანათ სინანულისთვის შესაფერი ნაყოფი. მათი დამოწმება მიმართული იყო ეკლესიების გამოსაფხიზლებლად, მათზე ძლიერად ზემოქმედებისა და მათი ნამდვილი ხასიათის გამოსავლენად. და როცა გაისმა ეს საზეიმო გაფრთხილება, რათა გაქცეოდნენ მომავალ რისხვას, მრავალმა, ვინც ეკლესიებთან იყო შეერთებული, მიიღო მკურნალი უწყება; მათ დაინახეს თავიანთი განდგომილებანი და სინანულის მწარე ცრემლებითა და სულის ღრმა ტკივილით თავი დაიმდაბლეს ღმერთის წინაშე. და როდესაც ღვთის სული მათზე დაივანა, მათ ხელი შეუწყვეს ამ შეძახილის გახმოვანებას: „გეშინოდეთ ღმერთისა და დიდება მიაგეთ მას, რადგან მოვიდა მისი სამსჯავროს ჟამი.“ ადრეული წერილები, 233.

გამოცხადების შვიდი ეკლესია წარმოადგენს მოციქულთა ისტორიის მსვლელობას ქრისტეს მეორედ მოსვლამდე, და ეს შვიდი ეკლესია ასევე წარმოადგენს ძველი ისრაელის ისტორიას წინასწარმეტყველ მოსედან ქრისტეს პირველ მოსვლამდე.

ისრაელის ძეოთ განსაცდელები და მათი დამოკიდებულება ქრისტეს პირველი მოსვლის წინ უშუალოდ ასახავს ღვთის ხალხის მდგომარეობას მათ გამოცდილებაში ქრისტეს მეორე მოსვლის წინ.

„სატანის მახეები ჩვენთვისაც ისეთივე სინამდვილით არის დაგებული, როგორც ისინი ისრაელის ძეოთთვის იყო დაგებული უშუალოდ მათ ქანაანის ქვეყანაში შესვლამდე. ჩვენ ვიმეორებთ იმ ხალხის ისტორიას.

„მათი ისტორია ჩვენთვის სერიოზული გაფრთხილება უნდა იყოს. არასოდეს უნდა ველოდეთ, რომ როდესაც უფალს თავისი ხალხისთვის ნათელი აქვს, სატანა მშვიდად განზე დადგება და არავითარ ძალისხმევას არ იხმარს, რათა ხელი შეუშალოს მათ მის მიღებაში. ვიფრთხილოთ, რომ არ უარვყოთ ნათელი, რომელსაც ღმერთი გვიგზავნის, მხოლოდ იმიტომ, რომ იგი ჩვენთვის მოსაწონად არ მოდის.... თუ მოიძებნებიან ისეთნი, რომლებიც თავად ვერ ხედავენ და ვერ იღებენ ნათელს, ნურავის დაუდგებიან გზაზე.“

„ცას და მიწას ვუხმოვ დღეს თქვენს წინააღმდეგ მოწმედ, რომ თქვენ წინაშე დავდე სიცოცხლე და სიკვდილი, კურთხევა და წყევლა; ამიტომ აირჩიეთ სიცოცხლე, რათა იცოცხოთ თქვენც და თქვენმა მოდგმამაც; რათა გიყვარდეთ უფალი, თქვენი ღმერთი, და ემორჩილებოდეთ მის ხმას, და მიეკრათ მას; რადგან იგი არის თქვენი სიცოცხლე და თქვენი დღეების ხანგრძლივობა; რათა დამკვიდრდეთ იმ ქვეყანაში, რომლის მიცემაც უფალმა ფიცით აღუთქვა თქვენს მამებს — აბრაამს, ისაკს და იაკობს.“

„ეს საგალობელი ისტორიული კი არ იყო, არამედ წინასწარმეტყველური. თუმცა იგი წარსულში ღმერთის მიერ თავისი ხალხისადმი აღსრულებულ საოცარ საქმეებს იხსენებდა, ამავე დროს იგი მომავლის დიად მოვლენებსაც მოასწავებდა — ერთგულთა საბოლოო გამარჯვებას, როდესაც ქრისტე ძალითა და დიდებით მეორედ მოვა.

„მოციქული პავლე ნათლად აცხადებს, რომ ისრაელიანთა მოგზაურობისას მიღებული გამოცდილება აღირიცხა ამ წუთისოფლის ამ ხანაში მცხოვრებთა სასარგებლოდ, მათთვის, ვისზედაც მოაწია ქვეყნიერების აღსასრულმა. ჩვენ არ მიგვაჩნია, რომ ჩვენი საფრთხენი რამით ნაკლები იყოს ებრაელთა საფრთხეებზე, არამედ უფრო დიდია.“ Healthful Living, 280, 281.

ეგვიპტიდან ხსნა წარმოდგენილია ეფესოს ეკლესიით, ხოლო იმ ისტორიაში ეფესოს ეკლესიის სიმბოლო იყო იესო ნავესი. მას შემდეგ, რაც ისინი, ვინც ღმერთმა გამოიყვანა ეგვიპტიდან, ზედიზედ ათ გამოცდაში დამარცხდნენ, უფალმა აღთქმა წაართვა ამბოხებულებს და მისცა იგი იესო ნავესსა და ქალებს.

უთხარი მათ: როგორც ჭეშმარიტად ვცოცხლობ მე, ამბობს უფალი, როგორც თქვით ჩემს ყურთასმენაში, ასევე მოგეცევი თქვენ: თქვენი გვამები დაეცემა ამ უდაბნოში; და ყველა თქვენგანი, ვინც აღირიცხა თქვენი სრული რიცხვის მიხედვით, ოცნოვანიდან და ზემოთ, ვინც დრტვინავდით ჩემს წინააღმდეგ, უეჭველად ვერ შეხვალთ იმ ქვეყანაში, რომლის შესახებაც დავიფიცე, რომ დაგამკვიდრებდით იქ, გარდა ქალებისა, იეფუნეს ძისა, და იესო ნავეს ძისა. რიცხვნი 14:28–30.

და უაიტი მიუთითებს, რომ იესო ნავეს ძე და ქალები წარმოდგენენ მათ, „ვისზედაც მოვიდა ქვეყნის აღსასრული“, და რომლებიც „მსხვერპლით აღუთქვამენ აღთქმას ღმერთს“.

„ჩვენდა დასარიგებლად, რომელთაც წუთისოფლის აღსასრულნი მოგვეწია, ჩაიწერა ეს ისტორია. რაოდენ ხშირად იმეორებს დღეს ღვთის ხალხი ისრაელის ძეთა გამოცდილებას! რაოდენ ხშირად დრტვინავენ და ჩივიან ისინი! რაოდენ ხშირად იხევენ უკან, როცა უფალი უბრძანებს მათ წინ წასვლას! ღვთის საქმე იტანჯება ქალებისა და იესოსნაირი კაცების უქონლობის გამო — ერთგულებისა და შეურყეველი ნდობის მქონე კაცების გამო. ღმერთი მოუწოდებს ისეთ კაცებს, რომლებიც თავს სრულად მიუძღვნიან მას, რათა მისი სულით იყვნენ განმსჭვალულნი. ქრისტესა და კაცობრიობის საქმე მოითხოვს განწმედით, თავგანწირულ კაცებს, კაცებს, რომლებიც ბანაკის გარეთ გავლენ და სირცხვილს იტვირთავენ. იყვნენ ისინი ძლიერი, მამაცი კაცები, ღირსეული საქმეებისთვის ვარგისნი, და დადონ აღთქმა ღმერთთან მსხვერპლით.“ Review and Herald, May 20, 1902.

აღდგენილი აღთქმა, როგორც ეს იესო ნავეს ძესთან და ქალებთან აღთქმის განახლებით არის წარმოდგენილი, არის აღთქმა ას ორმოცდაოთხი ათასთან და დიდ სიმრავლესთან. იგი განახლდება მას შემდეგ, რაც თავდაპირველი აღთქმის რჩეული ერი ღმერთს განემორება და უდაბნოში სიკვდილისთვის იქნება განწყობილი. ას ორმოცდაოთხი ათასთან აღთქმა სრულდება სწორედ იმავე ისტორიაში, რომელშიც უწინდელი რჩეული ერი უარყოფილია.

ეფესო ნიშნავს „სასურველს“, და საქმე, რომელიც იესო ნავეს ძემ და ადრეულმა ეკლესიამაც აღასრულეს, „სასურველი“ იყო. როდესაც იესო ნავეს ძემ ღვთის ხალხი აღთქმულ ქვეყანაში შეიყვანა, იგი გამოვიდა, რათა ეძლია ძლევა. პირველი ბეჭედი

პარალელურად მიმდინარეობს ეფესოს ეკლესიასთან და წარმოდგენილია თეთრი ცხენით, რომელიც გამოდის, რათა სძლიოს. ეს ჭეშმარიტი იყო როგორც იესო ნავეს მის, ისე სამოციქულო ეკლესიის შესახებ. პირველი ბეჭედი პარალელურად შეესაბამება ეფესოს ეკლესიას როგორც ძველ, ასევე თანამედროვე ისრაელში.

სმირნა წარმომდინარეობს სიტყვიდან „მური“, რომელიც არის ზეთი, რასაც მკვდართა დასაბალზამებლად იყენებდნენ. მეორე ბეჭედი წარმოდგენილია წითელი ცხენით, რომელსაც მიეცა „დიდი მახვილი“ და „ხელმწიფება“, რათა წაერთმია „მშვიდობა ქვეყნიდან“, რაც ნიშნავდა, რომ იმ ისტორიაში ადამიანები „ერთმანეთს დახოცავდნენ“. მეორე ბეჭედი სმირნის ეკლესიას პარალელურად მიემართება და იგი წარმოადგენს უფლებამოსილებას, რომელიც ღვთის მტრებს მიეცათ, რათა მათ სძლიონ და დახოცონ ღვთის ხალხი. ეს აღსრულდა მოციქულებრივი ეკლესიის შემდგომ პერიოდში და აგრეთვე მსაჯულთა ხანის ისტორიაში. ორივე ისტორიაში ღმერთმა დაუშვა, რომ ღვთის ხალხის გარეთ მყოფ ძალებს ომი და სიკვდილი მოეტანათ მის ხალხზე. მოციქულებრივ ეკლესიაში ეს ომი განპირობებული იყო ქრისტეს სარწმუნოების უარყოფით, რომელიც წინა, ეფესოს პერიოდში, დაუმარცხებელი იყო, როცა სახარებას სამყაროს მიუტანდა. მსაჯულთა პერიოდის დროს ღვთის ხალხის მტრების მოტივაცია დაფუძნებული იყო წინა, ეფესოს პერიოდზე, როდესაც ღმერთმა თავისი ძალა გამოავლინა ეგვიპტეზე და იმ შემდგომ ერებზე, რომელთა დასაპყრობად იესო ნავეს ძე იქნა გამოყენებული. მეორე ბეჭედი სმირნის ეკლესიას პარალელურად მიემართება როგორც ძველ, ისე თანამედროვე ისრაელში.

პერგამოსი ნიშნავს „გამაგრებულ ციტადელს“, და ამგვარად წარმოადგენს მეფის ციხე-სიმაგრეს. მესამე ბეჭედი პერგამოსს პარალელურად მიჰყვება და წარმოადგენს იმ ისტორიას, სადაც ადამიანური მსჯავრი სრულდება ქვეყნის მეფეთა მიერ ღვთის მსჯავრის წინააღმდეგობით. ამრიგად, საზომი, ანუ მსჯავრი, რომელიც წარმოდგენილია იმ „ორი“ სასწორით, რომლებიც წონიან „ხორბალს“, „ქერს“, „ზეთსა“ და „ღვინოს“, აღნიშნავს სამეფო ადამიანურ ხელისუფლებას, რომელიც ღვთის მსჯავრთან მიმართებით მუდამ ნაკლოვანია. გახსოვდეთ, რომ პატიოსანი გაზომვა ან პატიოსანი აწონვა ორ სასწორს არ საჭიროებს. ორი სასწორი არათანაბარ მსჯავრს წარმოადგენს.

„ქერი“ პასექის დღესასწაულის „პირველნაყოფის“ შესაწირავის სიმბოლოა, „ხორბალი“ კი ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულის „ორი შესარხევი პურის“ შესაწირავის სიმბოლოა. „ზეთი“ სულიწმიდის სიმბოლოა, ხოლო „ღვინო“ — მოძღვრების. პერგამონი ძველი ისრაელის ხანაში არის ის პერიოდი, როდესაც ისრაელის დამთმობმა მეფეებმა ღვთის თაყვანისმცემლობის სისტემაზე მოაწიეს სასჯელი, რომელიც პასექიდან ორმოცდამეათე დღემდე სეზონით არის წარმოდგენილი. ღვთის სიტყვის ჭეშმარიტებანი წარმოდგენილია „ღვინითა“ და „ზეთით“. როგორც ძველ, ისე თანამედროვე ისრაელში, პერგამონის ეკლესია არის ის პერიოდი, როდესაც სატანა ცდილობს აღასრულოს ის, რის გაკეთებაც ვერ შეძლო სისხლის დაღვრით იმ ისტორიაში, რომელიც წარმოდგენილია სმირნით. პერგამონში სატანა ცდილობდა ღვთის ხალხისა და ღვთის ჭეშმარიტების განადგურებას დათმობის გზით და არა

სისხლის დაღვრით, როგორც ეს სმირნაშია წარმოდგენილი. ძველი ისრაელის მეფეთა დათმობა წინასახავს თანამედროვე ისრაელში კონსტანტინეს დათმობას.

თიატირა ნიშნავს „შემუსვრილების მსხვერპლს“ და მიუთითებს მოწამეობის სულზე, რომელსაც ღმერთი აძლევს თავის ხალხს, რომლებიც მისი სახელის გამო იხოცებიან. შემუსვრილების მსხვერპლი გამოხატავს მზადყოფნას, ემსახურო ქრისტეს უმძიმეს გარემოებებში, როგორც ეს წარმოდგენილია დანიელის, შადრაქის, მეშაქისა და აბედნეგოს მიერ სამოცდაათი წლის ტყვეობის დროს; და იგი ასევე გამოხატავს ვალდენსების, ჰუგენოტებისა და სხვათა მსხვერპლს, რომლებიც პაპის ხელისუფლების მიერ თორმეტას სამოცწლიანი ისტორიის განმავლობაში იტანჯებოდნენ, საპყრობილეში იკეტებოდნენ, ცილს სწამებდნენ და იხოცებოდნენ. მეოთხე ბეჭედი თიატირის ეკლესიას პარალელურად მიჰყვება და წარმოადგენს ძველი ბაბილონის მიერ ძველი ისრაელის დევნას და ახალი ბაბილონის მიერ ახალი ისრაელის დევნას. ორივე ტყვეობის ისტორია თავდაპირველად მოითხოვდა ჭეშმარიტებისაგან განდგომას, რაც ისრაელის მეფეებმა და იმპერატორმა კონსტანტინემ ადასრულეს. ორივემ მოამზადა გზა პერიოდისთვის, რომელიც თიატირით არის წარმოდგენილი.

სარდისს არავითარი მნიშვნელობა არა აქვს მისი სახელის აღიარებასთან შესაბამისობაში, არამედ ეს აღიარება სიცრუეა. შეკინას თანდასწრება არასოდეს გამოვლენილა მეორე ტაძარში. ქრისტეს თანდასწრება არასოდეს გამოვლენილა სარდისის ისტორიაში. ბნელი საუკუნეების რეფორმაცია არსებითად წარმოადგენდა ერთ ნაბიჯს წინ და ორს უკან. საქმე, რომლის აღსრულებაც სარდისის ისტორიას პროტესტანტულ რეფორმაციაში ევალეობოდა, არასოდეს დასრულებულა.

ფილადელფია ნიშნავს ძმურ სიყვარულს, და შეუძლებელია შენი ძმის სიყვარული, თუ პირველ რიგში ღმერთი არ გიყვარს.

თუ ვინმე ამბობს: ღმერთი მიყვარსო, და თავისი ძმა სძულს, იგი ცრუა; რადგან ვისაც არ უყვარს თავისი ძმა, რომელიც უხილავს, როგორ შეიყვარებს ღმერთს, რომელიც არ უხილავს? და ეს მცნება მისგან გვაქვს, რომ ვისაც ღმერთი უყვარს, თავისი ძმაც უყვარდეს. 1 იოანე 4:20, 21.

ფილადელფია წარმოადგენს ეკლესიას, რომელსაც უყვარს ღმერთი, და ამ მიზეზით ფილადელფიის წინააღმდეგ არც მსჯავრი და არც საყვედური არ არის მიმართული.

ფილადელფიაში მყოფი ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს იგი, ვინც წმიდაა, ვინც ჭეშმარიტია, ვისაც დავითის გასაღები აქვს, რომელიც აღებს და ვერავინ დახურავს; და ხურავს და ვერავინ აღებს; ვიცი შენი საქმეები: აჰა, შენს წინაშე გავაღე კარი, და ვერავინ დახურავს მას; რადგან მცირე ძალა გაქვს, და დაიცავი ჩემი სიტყვა, და არ უარყავი ჩემი სახელი. აჰა, სატანის სინაგოგისაგან, რომლებიც ამბობენ, რომ იუდეველნი არიან, და არ არიან, არამედ ცრუობენ; აჰა, ვჰყოფ მათ, რომ მოვიდნენ და თაყვანი სცენ შენს ფერხთა წინაშე, და შეიცნონ, რომ მე შეგიყვარე. ვინაიდან დაიცავი ჩემი მოთმინების სიტყვა, მეც დაგიცავ განსაცდელის ჟამისაგან, რომელიც მოვა მთელ მსოფლიოზე, რათა გამოიცადონ დედამიწაზე მცხოვრებნი. აჰა, მალე მოვალ: მტკიცედ გეპყრას, რაც გაქვს, რათა

არავინ წაგართვას შენი გვირგვინი. ვინც გაიმარჯვებს, მას სვეტად ვყოფ ჩემი ღმერთის ტაძარში, და იგი აღარასოდეს გავა გარეთ; და დავწერ მასზე ჩემი ღმერთის სახელს, და ჩემი ღმერთის ქალაქის სახელს, ახალი იერუსალიმისას, რომელიც ზეციდან ჩამოდის ჩემი ღმერთისაგან; და დავწერ მასზე ჩემს ახალ სახელს. გამოცხადება 3:7-12.

ფილადელფიას ეძლევა „დავითის გასაღები“, ხოლო ძველი ისრაელის ფილადელფიურ ისტორიაში მათ მიეცათ დავითის ძე, რაც, სხვა საკითხებთან ერთად, წარმოადგენს ალფასა და ომეგას, პირველსა და უკანასკნელს, წინასწარმეტყველურ პრინციპს. ეს გასაღები წარმოადგენს „ისტორიციზმის“ მეთოდოლოგიას. იმ პერიოდში, რომელსაც ძველი ისრაელის დასასრულს ფილადელფიური ეკლესია წარმოადგენს, ბიბლიური წინასწარმეტყველების თვით ავტორი იყო ეს გასაღები. იმ პერიოდში, რომელსაც მილერიტულ ისტორიაში ფილადელფიური ეკლესია წარმოადგენს, უილიამ მილერს მიეცა ეს გასაღები. ამ ორ ისტორიაში ქრისტე საქმე ჰქონდა იუდეველებთან, რომელთაც ეგონათ, რომ აბრაამის ძენი იყვნენ, მაგრამ არ იყვნენ. მილერს საქმე ჰქონდა პროტესტანტებთან, რომელთაც ეგონათ, რომ სულიერი იუდეველები იყვნენ, მაგრამ არ იყვნენ.

ვისაც ყური აქვს, ისმინოს, რას ეუბნება სული ეკლესიებს. გამოცხადება 3:13.

ლაოდიკეა ნიშნავს „გასამართლებულ ხალხს“, ხოლო ლაოდიკიელები, ქრისტეს დროის პერიოდის იუდეველები, საბოლოოდ გასამართლდნენ ახ. წ. 70 წელს, იერუსალიმის განადგურებისას. განდგომილი პროტესტანტიზმის საბოლოო განკითხვა ხდება კვირა დღის კანონის კრიზისის დროს, თუმცა მათ თავიანთი განკითხვა მაშინ შეხვდათ, როდესაც 1844 წლის გაზაფხულზე უარყვეს პირველი ანგელოზის უწყება, და შემდეგ ღვთაებრივად გამოცხადდნენ ბაბილონის ასულებად. ის დაცემული პროტესტანტები გამომძიებელი სამსჯავროს უკანასკნელ დღეებში ტიპოლოგიურად განასახიერებენ ლაოდიკიურ ადვენტიზმს.

ახლა არსებითად განვიხილეთ რამდენიმე სხვადასხვა გზა, რომლითაც გამოცხადების შვიდი ეკლესია შეიძლება სწორად იქნეს გაგებული, როგორც წინასწარმეტყველური სიმბოლოები, და შემდგომ წინასწარმეტყველურად იქნეს გამოყენებული. მაგრამ ისინი გაგებული და გამოყენებული უნდა იქნეს იმ წინასწარმეტყველური წესების კონტექსტში, „რომლებიც უმაღლესი ხელისუფლების მიერ მოგვენიჭა.“

შეტყობინებები შვიდი ეკლესიისადმი იყო იმ შვიდი ეკლესიისთვის მიცემული შეტყობინებები, რომლებიც არსებობდნენ იმ დროს, როცა იოანემ ეს შეტყობინებები ჩაიწერა. შვიდი ეკლესიისადმი მიმართული შეტყობინებები მთელი ისტორიის განმავლობაში ყველა ეკლესიისათვის იძლევა დარიგებასა და გაფრთხილებას. შვიდი ეკლესიისადმი მიმართული შეტყობინებები მთელი ისტორიის განმავლობაში ცალკეული ქრისტიანებისთვისაც იძლევა დარიგებასა და გაფრთხილებას. შვიდი ეკლესია წარმოადგენს ქრისტიანობის ისტორიას მოციქულთა დროიდან ქვეყნიერების აღსასრულამდე. შვიდი ეკლესია წარმოადგენს ძველი ისრაელის ისტორიას მოსეს დროიდან 70 წელს იერუსალიმის განადგურებამდე. შვიდი ეკლესიის ამოცნობა და

მათზე დამყარებული გამოყენება შესაძლებელია პირველი ოთხი ეკლესიისა და ბოლო სამი ეკლესიის შორის განსხვავების დადგენით.

იმ ექვსი სხვადასხვა წინასწარმეტყველური გამოყენებიდან, რომელთაც ჩვენ ვადგენთ, იგივე გამოყენებები წარმოდგენილია შვიდ ბეჭედშიც.

ამ ჭეშმარიტებებს მომდევნო სტატიაში განვიხილავთ.